

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ

Λίγοι μήνες έχουν περάσει από τα θλιβερά γαλανόλευκα καρναβάλια για την «μακεδονία ξακουστή» και τον εθνικό παροξυσμό. Ένα συνονθύλευμα από δεξιούς, ψεκασμένους, ελληνόψυχους, παπαδαριό, ναζί, (παρα)στρατιωτικούς και αριστερούς πατριώτες, που έχυσαν τόνους εθνικιστικού-ρατσιστικού-σεξιστικού δηλητηρίου, προσπάθησε να σπείρει το σκοτάδι του «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» και έστρωσε τον δρόμο στις κάθε λογής φασιστικές και ναζιστικές γκρούπες να ξαναβγούν στον δημόσιο χώρο και με τις πλάτες των αστυνομικών δυνάμεων να επιτεθούν σε κατειλημμένους χώρους, σε μετανάστριες-ες και αγωνιστές-τριες. Οι «γραφικοί» μακεδονομάχοι «νταντεύτηκαν» από όλο το καθεστωτικό φάσμα (κόμματα, ΜΜΕ κτλ.). Τροφοδοτήθηκαν από τον διάχυτο δημόσιο λόγο εθνικισμού, ρατσισμού, μιλιταρισμού, από τις ιαχές για τις «μάχες των υδρογονανθράκων» στο Αιγαίο, από την πριμοδότηση του πατριωτισμού ως «υγιούς ιδεολογίας» από την κυβερνώσα αριστερά, από τη διαρκή ρητορεία για «εθνική ενότητα και ανάπτυξη», την Ελλάδα «ως ηγέτιδα δύναμη στα Βαλκάνια».

Σχετικά με τη λεγόμενη «συμφωνία των Πρεσπών», αυτή αποτέλεσε στην πραγματικότητα (πέρα από τις κραυγές των προδομένων ελληνόψυχων) μια επιβεβαίωση της «νέας» εθνικής στρατηγικής για ισχυροποίηση της θέσης της Ελλάδας στο πλαίσιο κρατικών ανταγωνισμών και συγκέντρωσης κεφαλαίων στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και των Βαλκανίων. Η υπερπαραγωγή πατριωτικών λόγων για «εθνική ενότητα» και «εθνική ανάπτυξη» είναι η βάση μιας επιθετικής στρατηγικής που εδώ και χρόνια στήνεται με: περαιτέρω αύξηση του διαχρονικά διογκωμένου προϋπολογισμού των ενόπλων δυνάμεων (3,32 δισ. ευρώ για το 2019), ενίσχυση των περιφερειακών συμμαχιών και κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με τα στρατοκρατούμενα κράτη του Ισραήλ και της Αιγύπτου, δαπανηρές αναβαθμίσεις των F-16 και παραγγελίες νέων φρεγατών για το πολεμικό ναυτικό, εντατικότερη στρατιωτικοποίηση για τις ΑΟΖ σε Κύπρο και Αιγαίο, με διασφάλιση εμπορικών συμφωνιών με ενεργειακούς κολοσσούς (TOTAL, MOBIL κτλ). Ταυτόχρονα, αναβαθμίζεται ο ρόλος του ελληνικού κράτους στον ΝΑΤΟϊκό μηχανισμό (ΝΑΤΟϊκά drones στη Λάρισα, εγκατάσταση πυρηνικών στον Άραξο, μαχητικά αεροσκάφη και πολεμικά ελικόπτερα στο Άκτιο και το Στεφανοβίκειο, εγκατάσταση της Frontex στο Τυμπάκι της Κρήτης, ΝΑΤΟϊκό λιμάνι στην Αλεξανδρούπολη, ενίσχυση της βάση της Σούδας κ.ά.) Παράλληλα, το ελληνικό κράτος αποτελεί το προκεχωρημένο φυλάκιο της «Ευρώπης Φρούριο», διεξάγοντας έναν αιματηρό πόλεμο κατά των μεταναστών/ων στα σύνορα του Έβρου και στο Αιγαίο, στα στρατόπεδα και τα κέντρα «φιλοξενίας», στα κρατητήρια αστυνομικών τμημάτων, στους δρόμους των πόλεων: είτε γιατί οι ζωές και οι τόποι τους ληληλατήθηκαν από τον πόλεμο είτε γιατί ληληλατήθηκαν από την ειρήνη του καπιταλιστικού κόσμου.

Το δίπολο περί «αγνού» πατριωτισμού και «ακραίου» εθνικισμού είναι ψευδεπίγραφο καθώς και τα δύο χρησιμοποιούνται από την κυρίαρχη αφήγηση για να ενισχυθεί η εθνική συνείδηση, προκειμένου να αποκρυφτούν οι ταξικοί, ρατσιστικοί και έμφυλοι διαχωρισμοί και ιεραρχήσεις. Από το σχολείο και την εκκλησία, μέχρι τα ΜΜΕ και τον στρατό, από τα πρώτα βήματά μας επιχειρούν να μας εμποτίσουν με το εθνικιστικό δηλητήριο. Κάθε κράτος επιδιώκει να δημιουργήσει στο φαντασιακό των υπηκόων του μια «κοινών συμφερόντων εθνική κοινότητα» την οποία οφείλουμε να υπερασπιζόμαστε. Γιατί είναι απαραίτητη ώστε να αποσιωπούνται οι μορφές καταπίεσης και εκμετάλλευσης και να αφομοιώνονται τα ριζοσπαστικά κινήματα. Και γιατί χωρίς μια εθνική (και άρα διαταξική) συνείδηση δεν θα ήταν δυνατή η πολιτική συγκρότηση σε εθνικά κράτη, ούτε η νομιμοποίηση και εδραίωση των νέων ολοκληρωτισμών, μέσω της επέκτασης του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης και της στρατιωτικοποίησης των κοινωνιών, με τρόπο που να συμβαδίζει με τις ανάγκες του καπιταλισμού.

Η αριστερή διαχείριση ενισχύει την εθνική αφήγηση. Ήδη από το 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ προτάσσει την ταύτιση των εθνικών και ταξικών συμφερόντων με την εθνικιστική προμετωπίδα του «αριστερού πατριωτισμού». Οι περιβόητες διαπραγματεύσεις με τους δανειστές και το δημοψήφισμα του Ιουλίου του 2015 αποτέλεσαν βασικό μηχανισμό εθνικοποίησης συνειδήσεων, επιβεβαίωση της ανάθεσης στους κρατικούς διαχειριστές και μετατροπής κινήματων σε συνοδοιπόρους των κρατικών πολιτικών στο όνομα της «μάχης ενάντια στους ξένους δανειστές για τη διάσωση της εθνικής οικονομίας και την αποκατάσταση της εθνικής υπερηφάνειας και αξιοπρέπειας».

Ο «αριστερός πατριωτισμός» και ο «δεξιός εθνικισμός» είναι όψεις της κυρίαρχης αφήγησης που έχει επιβληθεί: του έθνους-κράτους ως μοναδικής δυνατότητας κοινωνικής συγκρότησης. Του έθνους-κράτους που στη μεγάλη του αγκαλιά θα χωρέσουν όλες εκείνες οι ανταγωνιστικές σχέσεις, οι συγκρούσεις ανάμεσα στους καταπιεστές και τους καταπιεζόμενους/ες, τους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλευόμενους/ες, για να μπορεί διαρκώς η «κανονικότητα» να θριαμβεύει. Δολοφονίες στα σύνορα, στρατόπεδα συγκέντρωσης, εντατικοποίηση της μισθωτής σκληριάς και της τρομοκρατίας της ανεργίας, αποκλεισμός/τιμωρία κάθε άλλης ταυτότητας που «ντροπιάζει» την αρρενωπότητα του έθνους, έλεγχος και καταστολή όλων αυτών που θα ονομαστούν περιττοί/ές (μετανάστες/τριες, τοξικοεξαρτημένοι/ες, άστεγοι/ες κτλ), καταστολή όλων αυτών που στέκονται απέναντι σε αυτήν την «κανονικότητα» της ταξικής και κοινωνικής ειρήνης, που δεν θα φάνε το κουτόχορτο των «κοινωνικών και εθνικών συμβολαίων». Είτε αριστερός είτε δεξιός, ο πατριωτισμός στρώνει το έδαφος και συμβάλλει στην προώθηση του κοινωνικού εκφασισμού και της αιματοβαμμένης εθνικής ενότητας. Τα παραδείγματα των σχολείων στα οποία πραγματοποιήθηκαν καταλήψεις με εθνικιστικό περιεχόμενο, των φασιστικών πογκρόμ στην Κόνιτσα και τα Βίλια, της άρνησης των γονιών να στείλουν τα παιδιά τους σε σχολείο της Σάμου, στο οποίο θα παρακολουθούσαν μαθήματα παιδιά μεταναστών είναι χαρακτηριστικά φαινόμενα της περιόδου.

Το ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και τα απολύτως υλικά αποτελέσματα που είχε για τις δυτικές κοινωνίες συνέβαλαν στη γιγάντωση του εθνικισμού, ο οποίος αποτελεί δοκιμασμένο εργαλείο διαχείρισης τέτοιων κρίσεων και ταυτόχρονα αντίβαρο σε μια πιθανή συνολική αμφισβήτηση του κρατικού-καπιταλιστικού οικοδομήματος. Αποτελεί βασικό κομμάτι του παγκόσμιου παζλ, το οποίο συνθέτουν στρατιωτικές επεμβάσεις, οικονομικές επενδύσεις, συμμαχίες και ανταγωνισμοί μεταξύ κρατών και μπλοκ εξουσίας. Η επανεμφάνιση του στρατού στις δυτικές μητροπόλεις και η στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, ο μιλιταρισμός ως κοινωνική μορφή οργάνωσης, οι χιλιάδες νεκροί, εκτοπισμένοι και έγκλειστοι μετανάστες και μετανάστριες μάς θυμίζουν ότι η «ειρήνη» των κυρίαρχων είναι η συνέχεια του πολέμου τους με άλλα μέσα. Η εμφάνιση «εξωτερικών εχθρών» και η απειλή ενός πολέμου, χρησιμοποιείται για την τρομοκράτηση της κοινωνίας και τη συσπείρωση και σύνταξη της γύρω από το κράτος. Αποτελεί μια τεχνική κοινωνικού ελέγχου, συνήθως όταν η εξυπηρέτηση των συμφερόντων των κυρίαρχων, πολιτικά και οικονομικά, προκαλεί ή πρόκειται να προκαλέσει έντονες αναταραχές στο εσωτερικό ενός κράτους.

Και, ναι μεν, ο «πόλεμος» διαφέρει ως προς την υλικότητα της στρατιωτικής σύγκρουσης και των θυμάτων από την «ειρήνη», αλλά είναι σε αυτήν την «ειρήνη» που βαθαίνουν και οξύνονται οι σχέσεις ιεραρχίας, πειθαρχίας, ανισότητας, εκμετάλλευσης, καταπίεσης και επιβολής διαχωρισμών. Οι σχέσεις, δηλαδή, που κάνουν δυσδιάκριτα τα όρια μεταξύ της «ειρήνης» και του «πολέμου» ώστε να συνεχίσουν να διαιωνίζονται απρόσκοπτα η ιεραρχία, η επιβολή, τα προνόμια και η αύξηση του πλούτου των κυρίαρχων και η διαρκής εξαθλίωση και υποτίμηση της ζωής των «από κάτω».

Για τους καταπιεσμένους/ες και τους εκμεταλλευόμενους/ες αυτού του κόσμου δεν αποτελεί λύση η εθνική συστράτευση, ούτε η επιλογή κάποιου επίδοξου «εθνοσωτήρα» δεξιού ή αριστερού. Δεν αποτελεί λύση η ανάθεση, η ψήφος και η συμμετοχή σε εκλογικές διαδικασίες και ψευδοδιλήμματα. Απέναντι στην εχθρότητα, την αλληλοεξόντωση, τον ανταγωνισμό μεταξύ των καταπιεσμένων, μοναδική διέξοδο αποτελεί ο αγώνας για την συνολική καταστροφή του κόσμου της εξουσίας, της εκμετάλλευσης και της υποταγής. Να σταθούμε ο ένας δίπλα στην άλλη, να οργανωθούμε μέσα από οριζόντιες, αντιιεραρχικές, αυτοοργανωμένες διαδικασίες και να παλέψουμε για την καταστροφή του κράτους, του καπιταλισμού, της πατριαρχίας.

ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ, ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΠΟΡΕΙΑ ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ-ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ-12ΜΜ

Αναρχικές συλλογικότητες, στέκια, καταλήψεις, συντρόφισσες, σύντροφοι

